

URÀ

En el més extrem i singular dels paratges, viatjant per una terra d'ídols caiguts, de mites que, ancorats en el temps, i doncs, envellits i desprestigiats, sucumbeixen en l'oblit; creuant un cel que s'eixampla inclassificable, inabordable, on els Déus callen, substituïdes les seves veus per les veus del tumult eixordador... Ara i aquí he vingut, fins a tu he arribat, com cavalcant en el vent amb un nou llenguatge, una fórmula alhora ancestral, coneguda per tots i ignorada per tots, que permeti humilment reafirmar el sentit de l'Existència en el curs inintel·ligible de les formes i les aparences totes. Vinclat, torçat vertiginosament sobre el meu eix, visc desxifrant una perspectiva insòlita de la realitat. Distingeixo, a la fi d'un mar d'ombres, d'un espai obtús, ampliant-se sense noms, els rostres d'antics amics, vells soldats en la batalla, ara i aquí apareguts en el silenci com estàtues de marbre i glaç. Veig que els seus ulls llampeguegen com petits focs encesos en la foscor de la nit, però no podria assegurar quin missatge surt dels seus guspireigs, si és de vida, o és, en canvi, un ressò de mort. I jo perduro en la vida davant la seva agonia en la decrepitud de la mort...: ¡un hurra, per tantes d'ales amputades, i per les veus silenciades en el festí bàrbar, enecat de les actituds més aberrants! I jo, aleshores, creuant la porta a l'altra banda, amb tots els sentits ben oberts, cercaré les veus del cel en antigues harmonies, i sota els auspicis de complicades cadències, en l'ambigüitat de l'entorn em faré fort...

El llenguatge de les formes... I el vent en el vent...

En màgica processó desfila allò en què hom basa la seva experiència. Vivim, sense saber quan ni qui va iniciar-nos, establint un diàleg amb la complexitat que ens envolta. He après

que només hi ha una sola realitat, però es desplega davant nostre com una imatge que es projecti interminablement en un joc de miralls. La seva figura s'amplia, es multiplica en una munió de formes i detalls diferents fins a l'exhauriment en la dimensió inaprehensible de l'espai i del temps. En l'espai, les formes s'adapten, evolucionen com el corrent d'un riu per les profunditats de l'afrau; en el temps, veig com es transformen, es configuren en un nou ordre. I un moment he baixat en aquest laberint plagat de formes, i he vist el meu rostre reflectit en cada un dels seus elements. He cridat, llargament, el meu nom, com per espantar la por, i mil màscares m'han tornat el seu bram ampliat. Vivim, com llançats a un somni, una sola realitat, però la percebem sempre d'una manera que és única i irrepetible en cada una de les seves manifestacions. Vivim, experimentant una realitat que canvia, que progressa gradualment, i no hi sucumbirem, no; no ens corrompem en les pregoneses d'allò que creiem del cert. Vida i mort: tot plegat és una qüestió de perspectives, un vague reflex en el complicat joc de miralls. Continuarem avançant, seguint un curs establert, un ordre natural dins el virtuós llenguatge, ple de cadències antiquíssimes, legendàries, admirables, que amalgama les coses totes, en una de sola, gran i autèntica.

El llenguatge de les formes... I el vent en el vent...

CAMINS

—Qui és el *viatger* i qui és el *guia* en aquest encreuament de camins...?

El jove caminant deixa els paquets al terra i assenyala amb el braç estès una direcció inconcreta, cap a l'horitzó, potser vers aquell turó isolat que s'endevina enllà de la boira. El vell, des de la seva posició apartada a la vora del camí, se'l mira complagut, relaxat, posant atenció als gestos del jove amic. El vell roman assegut a sobre d'un petit altiplà format per la terra somoguda als peus d'un arbre antiquíssim. Una cama la té estirada confortablement sobre l'herba, l'altra, l'ha torçat, apropant-se-la cap a ell. Els seus ulls expressen serenitat, amiatat, no exigeixen res de ningú, no esperen cap resposta. Al contrari, el vell es treu el tabac i després de trossejar-lo amb la punta dels seus dits se'n posa una mica a la seva pipa. L'aroma del tabac aviat se sent per tot: es combina amb els aromes dels arbusts que els envolten, de l'arbre antiquíssim a la vora del camí, del camp que s'estén enllà de la boira... És una situació ben paradigmàtica, aquesta! El jove sap quina és la via que s'ha d'emprendre tot seguit: així ens ho fa veure la direcció que prenen el seu braç i la seva mirada, aparentment segurs de no equivocar-se. Però, en els innumerables camins amb què es dibuixa la realitat, que es perllonguen sense respostes, sense relació de causa i efecte, sense principi ni acabament, només el vell, que no vol anar enlloc, que es limita a *viure* quiet el camí, sabria guiar-nos.

—Qui és el *viatger*, doncs, i qui el *guia* en aquesta cruïlla de camins...?